

LA MOLETA DEL MAS D'ABAD

(524 metres)

B. Barberà (Records d'infantesa)

Baixava, com cada setmana, Ramon del Confit d'Albocàsser amb el seu ase carregat de: taronges, xocolata, bacallà, sardines i d'altres queviures, els cornixols de la sàrria eren de gom a gom; de vegades duia, fins i tot, plats i gibernells.

Per a mi era una distracció veure tot allò que duia. Ens comprava el formatge i els ous que ponien les nostres gallines, aquelles que no estaven lloques, i ens vonia tot allò suau esmentat. Les taronges les baratava per draps vell i soles d'espardenya que fossin de cànem. Llavors la vida era difícil.

Jo, malgrat que ja tenia nou anys, no anava a l'escola, puix era lluny i com que per la rodalia no hi havien d'altres xiquets majors que poguerin acompanyar-me em quedava desfeinat i matava el temps fent pous i carreteres, de vegades, pintava uns quaderns que mon pare em comprà a Castelló, no podia llegir perquè encara no en sabia.

Sempre estava a l'aguait a veure qui venia. Ramon, Josep Maria i els Civils n'eren els habituals. Josep Maria sempre anava carregat de sedassos i paraigües, els gossos mai deixaven que s'hi apropava, amb el pèl estarrufat i fent lladrucs emporuguidors romanien fins que mon pare o mon avi eixien i a poc a poc els onervaven.

En veure el Ramon com pu-

java la muntanya pel camí de trajectors que hi havia, el meu desig de conèixer la part d'enrera m'enviaïa arreu del meu ànim:

Què hi haurà? Què es podrà veure d'enllà?

El meu avi ben bé que ho sabia, car hi pujava sovint amb els moltons i les cabres, n'eren cinquanta-tres, un xicotet ramat, la finca era petita i més no hi hagueron pogut pasturar.

Un dia vaig tenir molta sort, el meu avi va dir-me si volia anar amb ell a la Roureda, un mas del terme d'Albocàsser que es trobava al davall de la muntanya passat el mas d'Abad. Duia la seua gossa d'atura a un afamat gos de la mateixa raça a fi d'aconseguir gossos que poguerin ajudar-li en la seua tasca de guardar el bestiar.

No cal dir que la proposta que em feia l'avi era força oncisadora per la qual cosa li vaig dir que sí.

La iaia ens va preparar acuradament la menja i va ficar-la dintre d'un embolcall de paper d'astrança per a que no taqués la motxilla.

Aquella nit em vaig desvetllar sovint, pensant que ja era de dia. El meu son era lleuger, com les llebres quan són al jaç.

A l'endemà, tant bon punt el sol va fer-se visible a l'horitzó, empronguérem el viatge.

De bell antuvi anàrem a la Roureda, i com que la gossa anava d'eixida no tardàrem gaire

en enllostir la feina.

Després vam pujar a la Moleta amb alguns entrobancs, d'ençà que deixàrem el carrerany de cabres, arreu hi havia argolagues bordes, arçots, aritjols i àdhuc ols espinals hi eren nombrosos, però l'avi em pujava a les "xorretes" i així lontanament atenyíem al cim.

Com que el dia era força clar poguérem veure, a la llunyania, més de vuit pobles, llurs noms eren ben conegut per l'avi, que gaudia en dir-me'ls; fins i tot, vérem les illes Cclombrotos i també un vaixell, l'espectacle era meravellós, mai havia sortit de casa que no fora per anar a Les Coves, però com que el terreny és pla no es veia ras dels envoltants. Per primera vegada vaig adonar-me d'on vivíem i quin era el meu entorn.

Tot just davant nosaltres teníem la Sonieta, essent que era migdia i allí hi havia aigua baixàrem a menjar-nos la berona, acabàrem l'apat menjant uns raïms moscatells d'uns ceps de vinya que hi havia al voltant de la bassa, eren dolcissims, puix acabaven de vorolar.

El meu avi contava moltes coses:

"La caseta que hi ha més enllà és la caseta de la Venta, fins i tot hi ha un forn, eixa finca la vaig comprar a un home d'Albocàsser". I seguia amb les seues històries: "S'hi criaren set germans, era una família molt pobre, amet-

llers, figurats i algunes olivres eren els únics conreus possibles en aquestes llastres de manys de quatre metres d'amplada. Per menjar pa tenien un bancal darrere el mas de Bosseta, que un home després els havia deixat de franc. Fixa't si està lluny".

Com que jo tenia ganes d'anar a la caseta de la Venta, l'avi em digué: No et preocupes, després hi anirem.

Però el temps s'enfosquia i amonçava tronada. "Apat Anem-se'n, jo crec que arribarem abans que plougui". Em deia l'avi.

Tanmateix no fou així, ans d'arribar a la meitat del camí, que ens separava de la caseta, començaren a caure les primeres gotes i per aixoplugar-nos ens ficàrem dintre d'una potita balma que hi havia en una cinglera propera.

Cada cop el soroll dels trons era més fort. De sobte, ens quedàrem tots dos esbalaïts en veure com queia una centella, entrava pel fumeral i sortia per la porta de la caseta.

L'avi donà gràcies a Déu. "Si haguéssim pogut arribar a la caseta ens mata". "No estiguis esverat, al capdavant, ras no ha estat". Quan la tronada s'acabà vam veure les dues escletxes que havia fet a la porta, a més a més, esberlà un cabiró del sostre.

Malgrat tot mai me n'oblidaré. Quin munt de coses que els vaig contar als meus pares!

Juan Besalduch

Carnicería y Charcutería

Especialidad en:
CARNES FRASCAS
SECADERO DE JAMONES
EMBUTIDOS CASEROS

Carrer Nou, 41
Tel. 42 61 32

LES COVES DE VINROMÀ

C/. San Roque
CUEVAS DE VINROMA (CASTELLÓN)

EN AMBIENT...
EL MILLOR!!